

Anita Verkerk

Oostzee Romance

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Oostzee Romance

Reeks: Cruiseschip Cupido (2)

ISBN 978-94-6204-205-6
CUPIDO - GROOT

© 2017 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hallo allemaal,

‘Oostzee Romance’ is mijn vijftiengste Nederlandstalige roman. Als ik daar mijn vijf Engelstalige romans bij optel, is het nummertje 30 in mijn rij boeken.

Het is ook de tweede liefdesroman in de succesvolle reeks van romantische boeken die zich afspelen op het super-de-luxe cruiseschip Cupido, dat met een bonte verzameling passagiers en bemanningsleden over de zeven zeeën vaart.

In elk deel spelen vaak ook ‘oude bekenden’ uit eerdere boeken mee, maar iedere roman heeft haar eigen unieke hoofdpersonen. Daarom zijn alle delen uit deze serie ook heel goed afzonderlijk te lezen.

In ‘Oostzee Romance’ maken we kennis met Famke Oosthof, haar dochttertje Merel en de wat bazige tante Irma.

Veel leesplezier met dit nieuwe boek in deze spannende zonnige reeks!

Liefs,

☺ Anita

HOOFDSTUK 1

“En ik wil die geweldige cruise liever niet annuleren,” verklaarde mijn oudtante Irma met een gezicht, alsof er nog een enorme verrassing voor ons in petto was.

Oom Josef glimlachte breed. “Nee, Irma heeft zich hier zo op verheugd en ik ben zelf toch niet echt van al die musea, dus...”

“Dus...” herhaalde tante Irma en ze keek het kringetje blij lachend rond.

Ik voelde mijn hart een tel overslaan van ellende. Het zou toch niet waar zijn? Moest er eentje van ons met Irma op cruise, omdat oom Josef door een scheve stoeprand een gescheurde enkelband had opgelopen?

Nou, ik niet! Absoluut niet!

Die schepen zinken immers aan de lopende band – denk alleen maar even aan de Titanic – en die keer dat ik verplicht met een veerboot mee moest, heb ik echt doodsangsten uitgestaan.

Nee hoor, daar begon ik echt niet aan!

Vanuit mijn ooghoeken gluurde ik zo onopvallend mogelijk naar mijn twee nichtjes, Emmy en Anna,

die keurig rechtop naast oom Josef op de beige driezitsbank zaten. Maar Emmy en Anna keken al net zo verschrikt als ik. Die hadden er duidelijk ook geen fluit zin in en dat kon ik me helemaal voorstellen.

Anna is een heimwee-kanon, die nog geen dag van huis kan, terwijl Emmy een lichte vorm van smetvrees aan het ontwikkelen is. Die rent meteen na het shoppen alweer naar de badkamer om van de opgelopen winkelbacteriën verlost te raken, dus dan is zo'n boot vol mensen-met-ziektekiemen vast geen pretje.

Oh help!

Tante Irma is de tante van mijn moeder en daarmee is ze dus officieel mijn oudtante. Ze is getrouwd met oom Josef en ze hebben zelf geen kinderen. Zij hebben alleen geld. Een hele berg geld... Emmy, Anna en ik zijn – naast onze moeders – hun erfgenamen. En daar hoort niemand mij over zeuren, want hierdoor hebben wij achterlichtjes op financieel gebied niets te klagen. Oom en tante geven liever met *een warme hand* – zoals ze dat zelf zo mooi noemen – en ze stoppen ons dan ook geregeld het nodige toe.

Als we eens een zakelijk tegenvallertje hebben,

wordt onze noodlijdende bankrekening binnen de kortste keren weer opgelapt. Het zijn schatten van mensen, en normaal is geen moeite mij te veel, maar varen... Ik werd al akelig als ik daar alleen maar aan dacht.

Tante Irma kuchte en dat geluidje bracht mij weer naar de harde werkelijkheid terug.

Irma keek nog een keer stralend het kringetje rond en riep vrolijk: “Dus mogen jullie nu gaan uitvechten wie er lekker gratis met mij mee gaat cruisen.”

Nu moest ik snel zijn, anders lapten de nichtjes mij erbij. “Dat klinkt geweldig leuk, tante Irma,” jekte ik op net zo’n blijmoedig toontje, “maar mijn volgende vertaalwerk moet over drie weken al af zijn, dus ik kan er nu helaas niet zomaar tussenuit. En vegetarisch eten is natuurlijk ook lastig op zo’n boot enne...” Ik stopte verschrikt met praten. Tante Irma loopt heel slecht en zo’n cruiseschip heeft heel wat verdiepingen. Dat was mij na de vele verplichte dia-avondjes wel duidelijk geworden.

“En ik durf natuurlijk ook niet in een lift,” praatte ik verder. “Dus dan hebt u met de rolstoel ook niks aan mij... Dus ja, eh... Ik vind het heel jammer, maar ik kan helaas écht niet mee.”

“En ik heb immers volgende week die afspraak bij

de tandarts,” legde Anna haastig uit. “Die kan ik niet afzeggen, want dat is een zenuwbehandeling.” Ze was even stil en voegde er nog schijnheilig aan toe: “Ontzettend jammer, ik had het zo geweldig leuk gevonden om ook eens te gaan varen. We hebben er al zoveel mooie verhalen over gehoord.” Intussen schoot Emmy nog rechter dan ze al zat. “Wij hebben volgende week een congres met de zaak en...”

“Wat zijn jullie toch een lieve, bescheiden meisjes,” vond oom Josef. Met een pijnlijk gezicht schoof hij zijn vakkundig ingezwachtelde enkel naar een wat comfortabeler plekje op het voetenbankje. “Jullie gunnen elkaar altijd alles. Een hele goede eigenschap om ook bij zo’n fantastisch buitenkansje eerst aan een ander te denken.”

Tante Irma knikte. “Ja, dat vind ik ook. Maar jullie mogen best ook wel eens voor jezelf opkomen, hoor.” Ze stond wat moeilijk op. “Ik ga eerst even koffie bijschenken en dan gaan we erom loten. Het moet wel eerlijk gaan. Jullie moeten allemaal evenveel kans hebben.”

Ik stond meteen overeind. “Ga maar weer rustig zitten, tante. Ik regel de koffie wel.”

Tante Irma schudde haar hoofd. “Welnee, Famke.

Dat is heel lief aangeboden, maar dat kan ik best zelf. Ik ben zo terug.”

Ik zakte terug in mijn stoel en keek wat zuur naar mijn nichtjes. Die keken al net zo gekweld terug.

Het zijn aardige meiden en normaal kan ik goed met ze opschieten, maar nu kreeg ik toch een beetje een oorlogsgevoel over me. Het was zij of ik.

En ik ging beslist niet op cruise. Zo simpel was het.

Tante Irma schonk de kopjes nog eens vol, ging daarna met de rug naar ons toe bij de eetkamertafel staan en we hoorden een onbestemd geritsel.

Al snel draaide ze zich om en kwam met een uitgestoken vuist op ons af gelopen.

Wat was dat?

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes om het beter te kunnen zien. “Zijn dat lucifers?” vroeg ik verbaasd.

Irma knikte stralend. “Dat heb je goed gezien, Famke. We gaan strootje trekken.”

“Dat is het eerlijkst,” vulde oom Josef aan.

“Klopt,” praatte Irma door. “Ik heb er hier drie en bij eentje zit de kop er nog op. Wie die hele lucifer trekt, mag mee op cruise.”

“Maar wat als de winnaar nou echt niet weg kan?” vroeg Emmy benauwd.

Irma glimlachte. “Je kent het spreekwoord toch wel, Emmy? *Waar een wil is, is een weg.*”

Emmy slikte moeilijk en richtte haar ogen zenuwachtig knipperend op het felgekleurde Perzische vloerkleedje onder haar voeten.

Nog geen tel later zag ik de samengeknepen vuist van tante Irma in mijn blikveld verschijnen.

“Jij bent de oudste, Famke. Dus jij mag eerst.”

De kale achterkanten van de gelige stokjes lachten mij boosaardig toe en er kwam een nare brok in mijn keel.

Ik wilde niet! Ik wilde niet kiezen!

“Kom op, Fam,” moedigde oom Josef mij aan. “Jij hebt een kans van één op drie om het te winnen.”

Hij kuchte. “Eh... Irma? Is dat eigenlijk wel eerlijk zo? Dat Famke het met een kans van één op drie moet doen? De volgende heeft immers...”

Irma wuifde zijn woorden met een resoluut gebaar weg. “Ze hebben op dit moment allemaal gelijke kansen, Josef. Famke kan immers alleen maar gokken.”

“Zit iets in,” prevelde Josef. “Nou, kom op, Fam! Welke gaat het worden?”

Ik besepte dat er weinig anders op zat. Terwijl ik wat aarzelend mijn hand uitstak, bedacht ik me

dat ik al jaren meespeelde met allerlei soorten loterijen en dat had me alleen maar geld gekost. Voor mij geen geluk met de gokspelletjes.

Ik zuchtte onwillekeurig. Veel geluk in de liefde had ik trouwens ook nog niet gehad...

Ik haalde diep adem. Maar in elk geval zou het wel erg toevallig zijn als ik nu net de winnende lucifer trok, terwijl ik nog nooit een prijsje gekregen had. Hoewel, misschien moest ik het wel andersom zien. Het *winnende* stokje was voor mij in dit geval natuurlijk een ontzettend foute boel...

Oh help!

“Laat Emmy anders maar...” begon ik, maar tante Irma keek me nu bijna boos aan en ze duwde de lucifers zo ongeveer mijn neus in.

“Niet zo zeuren, Famke. Pak er eentje. Vooruit!”

Ik realiseerde me opeens dat tante Irma waarschijnlijk heel goed wist, dat niemand van de nichtjes met haar op cruise wilde, maar dat ze gewoon haar zin ging doorzetten.

“Eh... natuurlijk, tante,” bromde ik braaf. “Maar zo kan ik het niet goed zien. Als u even uw hand een beetje naar achteren zou willen doen?”

Irma trok haar hand terug en zonder verder te kijken, viste ik op goed geluk een stokje uit haar

vuist. Nu moest ik mijn ogen weer opendoen om de uitslag te weten te komen, maar dat was al niet meer nodig.

“Bof jij even!” brulde oom Josef opgewonden, en Emmy en Anna begonnen opgelucht te klappen.

“Oh Famke, wat super! Je hebt de cruise gewonnen!”

Ik staarde naar de vals grijnzende hele lucifer die zijn paarse topje boven mijn vingers uitstak en ik kreeg ontzettend de neiging om keihard te gaan gillen.

Ik was de zielige sukkel die mee moest op die stomme cruise...

Maar ik wilde niet! Echt niet!

“Ik... Ik vind het ge... geweldig gaaf,” stotterde ik.

“Maar ik zit ook nog met Merel en...”

Emmy stond op en ook Anna schoot haastig over-eind. “Wij gaan maar weer eens,” zeiden ze bijna in koor. “Echt sneu dat wij verloren hebben.”

Ze kusten oom Josef blijmoedig op zijn beide wangen, zwaaiden vrolijk naar mij en liepen achter tante Irma aan de kamer uit.

Uit de hal kwamen opgewekte geluiden. “Veel plezier met de voorpret, tante Irma. Wel jammer dat wij het niet geworden zijn, maar we gunnen het

Famke natuurlijk van harte.”

Ja, dat kon ik me helemaal voorstellen, dat ze het mij heel erg gunden...

“Het lijkt wel of je het vervelend vindt om met Irma op vakantie te gaan,” hoorde ik oom Josef opeens zeggen. “Wij dachten dat het op deze manier een leuke oplossing was. Ik met mijn zere enkel twee weekjes geheel verzorgd naar de afdeling voor tijdelijke opvang van Huize Zonnevanck, en Irma lekker met jou op pad. Ze heeft zich zo op Sint Petersburg verheugd en je weet immers maar nooit wat er een volgende keer weer tussen komt.” Ik zag hem zuchten. “Op onze leeftijd is het altijd afwachten.”

“Jullie zijn net in de zeventig,” zei ik verontwaardigd. “Dat is helemaal niet oud. En u weet best dat ik dol op jullie ben en ik vind het ook heel gezellig om met tante Irma op pad te gaan. Ik bedoel, tante en ik zijn immers eerder samen weggeweest toen u dat weekje van de biljartvereniging had en...” Ik keek oom Jozef aan en ik besepte dat er een wanhopige blik in mijn ogen moest liggen, terwijl ik doorpraatte: “Maar váren... Daar krijg ik echt de kriebels van.”

Achter me kwam tante Irma de kamer weer in.

“Wat is er nou eng aan varen, Famke?” vroeg ze.

“Leg dat eens uit?”

“Nou... Je kunt zinken enne...”

“Zinken? Wat een onzin. Die moderne schepen zijn zo gebouwd dat ze echt niet meer meteen ten onder gaan. Er is tijd genoeg om het vege lijf nog te redden.”

“Dat is helemaal niet waar, tante... Pas geleden is er immers nog een cruiseschip verongelukt en toen zijn er heel wat passagiers...”

Tante Irma snoof. “Vergeet vooral de Titanic niet, zo’n honderd jaar geleden.”

Ik staarde Irma verbaasd aan. “Nou, dat was inderdaad afschuwelijk! Dan vindt u dus zelf ook...”

“Welnee, ik constateer alleen maar dat er volgens de statistieken één keer per eeuw iets met een cruiseschip misgaat. Nou, daar hebben we dus de komende negentig jaar geen last meer van.”

“Dat kan wel zijn,” gooide ik een nieuw smoesje in de strijd, “maar ik word vast ontzettend zeeziek en dan heeft u ook niks aan me.”

“Zeeziek op zo’n groot cruiseschip? Onzin, Famke. Daar hebben wij nooit problemen mee. Wat jij, Josef?”

“Klopt,” reageerde oom Josef. “Zo’n cruiseschip

heeft automatische stabilisatoren. Je merkt niet eens dat je vaart.” Hij lachte. “En anders kun je bij de scheepsarts gratis pillen halen.”

“Scheepsarts?” mompelde ik.

Oom Josef knikte heftig. “Nou en of. Er is een complete ziekenafdeling met artsen en verpleegkundigen aan boord.”

Tante Irma glimlachte. “Ja, en als het heel ernstig is, word je van boord getakeld en naar een ziekenhuis gebracht. Voor ouderen is het ideaal, zo’n cruise. Je hebt de dokter letterlijk om de hoek.”

“Zo is het maar net,” vulde oom Josef aan.

“Nou, dan kunt u met die enkel toch ook gewoon meevaren?” probeerde ik het onvermijdelijke opnieuw bij me vandaan te houden, maar daar traptten oom en tante niet in.

“Kom nou, Famke. Voor de langere stukken is Irma op een rolstoel aangewezen en die kan ik nu echt niet duwen. Dat snap je zelf ook wel.”

“Ik vind het heerlijk dat we samen gaan, Famke,” zei tante Irma stralend. “Het was de vorige keren ook zo gezellig.”

“Ja, dat is ook zo...” begon ik aarzelend en toen bedacht ik me dat ik een geweldig argument had om lekker niet mee te hoeven. “Ik zit natuurlijk ook

met Merel,” vervolgde ik op een kordate toon. “In de schoolvakanties kan ze mee, maar nu wil ik haar echt niet zo lang alleen laten.”

Merel is mijn dochtertje van tien, die bij mij – in mijn flatje op de begane grond – woont.

Twee weekends per maand logeert ze bij Karsten, de man van wie ik ooit dacht dat hij de ware voor me was.

Niet dus...

“Merel kan gewoon naar Karsten,” zei Irma intussen. “Dat heb ik al nagevraagd. Hij vindt het gezellig dat ze komt.”

“Hij vindt het gezellig?” barstte ik uit. “Hij wilde Merel helemaal niet. Hij heeft alles geprobeerd om mij over te halen een abortus te laten doen!” Ik slikte heftig. “Nee, ze gaat absoluut niet naar Karsten. Het is al erg genoeg dat die stomme rechter vond dat ze daar die verplichte weekenden heen moet, omdat hij anders niet voor haar opvoeding hoeft te betalen.”

Irma liet zich niet op stang jagen. “Merel heeft er recht op om haar vader te mogen zien, daar hebben we het al veel vaker over gehad, Famke. Maar goed...” Ze was even stil en vervolgde: “Als je dat liever hebt, mag Merel ook met ons mee op cruise.

Ik heb al met het reisbureau overlegd en ze hebben ons omgeboekt naar een dubbele suite met een verbindingsdeur ertussen. Dan hebben we allebei gewoon onze privacy en als er iets is, zijn we bij elkaar in de buurt.”

Ze glimlachte. “En voor vegetarisch eten wordt gezorgd, dus daar hoeft je je ook niet druk over te maken.”

“Ik kan Merel echt geen twee weken van school halen om...” gooide ik mijn volgende argument in de strijd, maar Irma liet me niet uitspreken. “Daar ben ik op Merels school al achteraan geweest. Het schoolhoofd vindt het prima en we hebben intussen ook toestemming van de inspecteur onderwijs om Merel deze studiereis te laten maken.”

“Stu... studie...” stotterde ik vaag.

“Het was geen enkel probleem,” legde oom Josef ongevraagd uit. “Wij kennen beide heren van de bridgeclub. We spelen vaak samen een robbertje.” Hij grinnikte. “In de politiek noemen ze dat *lobby-en*, volgens mij.”

Hij trok een gezicht naar Irma. “Daar was je ook heel geschikt voor geweest, Irma. Voor de politiek.”

Irma haalde haar schouders op. “Allemaal toneel-

spelers, die politici. Met een selectief geheugen, dat ook nog. Na de verkiezingen roepen ze altijd iets heel anders dan ervoor.” Ze schudde haar hoofd. “Ik ben als psychologe heel wat beter op mijn plaats.”

Oom Josef schoot in de lach. “Dus, geen zorgen, Famke. Je ouwe tante helpt je de komende twee weken ook van die liftfobie af. Let op mijn woorden.”

Ik voelde me steeds ongemakkelijker worden, alsof er een onzichtbaar net strakker en strakker werd aangehaald. “Het is allemaal heel leuk en aardig, oom Josef, maar met mijn werk gaat het echt niet lukken. Mijn volgende vertaling moet over drie weken af zijn en die tijd heb ik hard nodig.”

Ik ben destijds afgestudeerd als docente Engels en tot een paar maanden na de geboorte van Merel gaf ik les op een middelbare school. Maar die zware baan bleek lastig te combineren met een baby, vooral omdat Karsten mij amper steunde.

‘Jij moest zo nodig een baby, Famke, dus ik ben echt niet van plan om voor dat jankgeval midden in de nacht mijn nest uit te komen. Doe je een beetje zachtjes verder? Ik heb mijn rust hard nodig.’

Alsof ik mijn rust niet nodig had na die zware bevalling!

Het duurde niet lang of ik was de vent zo zat dat ik een echtscheiding voorstelde. Karsten had daar niks op tegen, want het boterde natuurlijk al heel lang niet meer tussen ons.

‘Goed plan, Famke. Ik zal blij zijn als ik van jou en je eeuwige gezeur af ben.’

Karsten vertrok al snel en toen zat ik dus helemaal alleen met een kleine baby, die – vooral ’s nachts – erg veel huilde. Daarom ben ik op zoek gegaan naar thuiswerk, dat ik gelukkig al snel bij een vertaalbureau vond, waarvoor ik sindsdien romans vertaal. Meestal vanuit het Engels naar het Nederlands, maar ook vaak genoeg andersom.

Het is afwisselend werk en ik kan mijn eigen tijd indelen. Een nadeel is wel dat ik de hele dag in mijn uppie achter een bureautje zit en weinig mensen zie, maar ik verdien mijn eigen brood en als Merel me nodig heeft, ben ik er altijd voor haar. Jammer genoeg betaalt vertaalwerk minder dan lesgeven en een kind kost nou eenmaal geld. Omdat Karsten en ik officieel getrouwd waren geweest, diende ik bij de echtscheidingsprocedure een aanvraag in om Karsten voor Merel te laten

betalen. Dat lukte op zich, maar alleen op voorwaarde dat Karsten zijn dochter moest kunnen zien.

In de eerste jaren interesseerde het Karsten niet erg, maar toen Merel langzamerhand *een echt mens* begon te worden – zoals hij dat noemde – ging de ellendeling wat het bezoekrechten betrof op zijn strepen staan.

De stem van tante Irma haalde mij met een schok weer naar de harde werkelijkheid terug. “Je kunt je vertaalopdracht gewoon meenemen,” zei ze opgewekt. “Er is uiteraard internet aan boord en je werkt toch altijd op je laptop.”

“Ja, maar...”

“We hebben een aantal zeedagen, dus dan kun je rustig met je vertaling aan de slag. Bovendien heb ik *Novel Translations* gisteren gebeld en ik heb al geregeld dat je deadline twee weken is doorgeschoven.”

“En wij zorgen er natuurlijk voor dat je daardoor financieel geen schade lijdt,” vulde oom Josef zorgzaam aan.

“Ja, maar...” prevelde ik verbijsterd. “Hebben jullie dan echt overal al aan gedacht? Terwijl het niet eens zeker was, dat ik zou winnen?”

Irma knikte. “Een mens moet altijd in oplossingen denken, Famke. Dat heb je me al heel wat keren horen zeggen.”

Ik knikte langzaam. “Dus jullie hebben Anna’s tandarts ook al gebeld om iets voor die zenuwbehandeling te regelen?”

Irma en Josef gaven geen antwoord, maar ik zag dat ze elkaar lachend even diep in de ogen keken. Ik kreeg opeens het hele sterke gevoel dat er iets niet klopte.

Hadden ze soms... Die hele strootjestrekkerij... Dat was toch niet...

Toen ik een paar minuten later naar de keuken liep om voor ons drieën een beker hete chocolademelk te maken, kwam ik langs het tafeltje in de hal en daar lagen de drie lucifers die tante Irma voor het strootje trekken had gebruikt.

Drie identieke stokjes met de paarse kopjes er overal gewoon nog aan.

De keurige oudjes hadden mij er doelbewust ingeluisd... en ik kon er niks meer tegen doen zonder een enorme familieruzie te veroorzaken.

* * *

Het stormde verschrikkelijk. De wind gierde om het heftig wiebelende schip en ik lag te schudden in mijn bed. Opeens klonk er een enorme klap en bijna tegelijkertijd begon er een alarm te loeien. Een schrille akelige toon waar mijn oren pijn van deden.

“Dit is de kapitein,” hoorde ik uit de intercom kralen. “We zijn tegen een ijsberg gevaren. Allemaal naar de reddingsboten!”

Gillend sloeg ik de deken van me af en ik greep naast me naar de plek waar Merel lag te slapen. Maar Merel was er niet.

Ik schoot schreeuwend uit bed en rende naar de badkamer, maar daar was Merel ook niet.

“Merel! Merel! Waar ben je?” brulde ik en ik trok de deur naar de gang open. Meteen stond ik tot aan mijn knieën in het ijskoude water. Overal plensden paniekerige mensen met zwemvesten rond, die krijsten dat we aan het zinken waren.

Oh, waarom was ik hier toch ingetrapt? Wat had ik mijn arme dochttertje aangedaan?

“Merel,” huilde ik. “Merel, waar ben je nou? Kom alsjeblieft bij mama...”

Ik greep mijn witte zwemvest uit de kast, maar ik had geen flauw idee hoe ik het ding aan moest trekken. Daarna ging ik op zoek naar het zwemvest van

Merel, maar dat was nergens te vinden. Heftig bibberend nam ik het zwemvest onder mijn arm en waadde de gang op, waar het water intussen al bijna tot mijn middel kwam.

“Merel!” krijste ik. “Merel!”

Aan het eind van de gang werd mijn weg versperd door een zwart gietijzeren traliehek vol kunstig gesmede krullen.

En daar was Merel, achter dat hermetisch gesloten hek, op een plek waar nog bijna geen water klotste. Ergens vond ik dat raar, want zo’n traliehek is immers zo lek als een mandje. Als er aan mijn kant kolkend water was, moest dat daar toch ook heen stromen?

Naast Merel stond een man in een matrozenpak, die een pistool in zijn hand hield. Hij had het gezicht van filmster Leonardo DiCaprio en hij keek me ontzettend gemeen aan.

“Merel, Merel!” gilde ik.

Merel zei niks terug. Die huilde alleen maar.

Terwijl de wilde watergolven al bijna tot mijn keel kwamen, greep ik het hek beet en brulde tegen de matroos: “Laat me erdoor! Ik wil naar mijn kind!”

Maar de matroos richtte zijn pistool op mij. “Nee, er mogen alleen nog kinderen door,” brulde hij. “Je